

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΜΟΔΕΣΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ
ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣΑ
ΠΑΡ' ΑΓΑΠΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ
ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΚΑΙ ΩΦΕΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΕΚΔΟΣΕ ΜΙΧ. Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ

Ο ΙΕΡΑΡΧΗΣ ΜΟΔΕΣΤΟΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΙΗ'. ΜΝΗΜΗ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΜΟΔΕΣΤΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστώμεν στίχ. Η'. ἥχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Εν φωναῖς ἀλαλάζωμεν, ἐν ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν, τὸ σεπτὸν
κειμήλιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Πατριαρχῶν τὸ θησαύρισμα, Μαρ-
τύρων τὸ καύχημα, καὶ παθῶν ἐκμειωτήν, τῶν δαιμόνων
ἀντίπαλον, καὶ συνόμιλον, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, τῆς τε ἁν-
καὶ τῆς κάτω Σιών, δόξαν τὸν θεῖον Μόδεστον σήμερον. Δίς

Ιερέων ὁ σύλλογος, μοναζόντων τὸ σύστημα, δεῦτε εὐφημήσω-
μεν θείοις ἵσμασι τὸν Ἱεροσολων Μόδεστον, τὸ ἄνθος τῆς φύ-
σεως, τῶν πιστῶν τὴν καλλονήν, καὶ τὸν στύλον τῆς πίστεως
τὸν ἀκράδαντον, τὸν φυλάττοντα πάντας ἐκ παντοίων, νοσημά-
των καὶ ποικίλων, βροτοὺς καὶ κτήνη ἐκ θλίψεων. Δίς

Τὸν ποιμένα τὸν ἄριστον, Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, τὸν Ἱερομάρ-
τυρα θεῖον Μόδεστον, ἁσματικῶς ἀνυμνήσωμεν, βοῶντες, γη-
θόμενοι, ἡμῶν σκέπη κραταῖα μὴ παρίδης τοὺς δούλους σου,
ἀλλὰ πρόφθασον, ἐξελέσθαι κινδύνων σοὺς οἰκέτας, καὶ παντοίας
ἀλγαδόνος, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου. Δίς

Ιερέων ἐν χρίσμασι, καὶ μαρτύρων ἐν αἵματι τῷ Θεῷ προσή-
γαγες τελειώτατα, σαυτὸν ὡς θῦμα εὐπρόδεκτον, ἀοιδίμε

Μόδεστε, Ιερέων ἢ κηρίων, καὶ ἡμῶν τὸ προσφύγιον τῶν τελούντων σου τὴν πανσέβαστον μνήμην ἐτησίως, καὶ τιμόντων θεοῖς ὕμνοις τὴν φωταυγὴ καὶ πανσέβαστον. Δίς

Δόξα ἤχος δ'.

Αεὖτε φιλομάρτυρες πάντες τὸν Χριστοῦ Ἱερομάρτυρα Μόδεστον, ὕμνοις τιμήσωμεν· τῶν γὰρ τυράννων τὰς ἀπειλάς ὡς οὐδὲν λογισάμενος, καρτερία τὸν στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαστο, ὃ καὶ νῦν παριστάμενος, πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν ἱεράν αὐτοῦ, καὶ πανσέβαστον ἁθλήσιν.

Καὶ νῦν, ἤχος δ' τῆς ἐορτῆς. Κυπριανοῦ.

Ιδοὺ καιρὸς ἡγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν· εὐτρεπίζου Σπήλαιον, ἢ Παρθένος ἐγγίξει τοῦ τεκεῖν. Βηθλεὲμ γῆ Ἰούδα, τέρπου καὶ ἀγάλλου, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν.

Ακούσατε ὄρη καὶ βουνά, καὶ τὰ περίχωρα τῆς Ἰουδαίας· ἐπὶ ἔρχεται Χριστός, ἵνα σώσῃ ὃν ἐπλασεν ἄνθρωπον, ὡς φιλάνθρωπος.

Εἰσόδος Φῶς ἱλαρόν· καὶ τὰ ἀναγνώσματα

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι ἐν ἀναπαύσει· ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεὸς γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ. Σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἁμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἀνακόν. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν ἐν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας, οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν βάσανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη

κάκωσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. Οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιόλους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χονευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς δλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεπειθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται. Ἀρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς Μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνήτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὤνειδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Εἰς τὴν λιτὴν, ἤχος α'.

Ιερομάρτυς Μόδεστε ἐνδοξε, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ σὲ οὐ πῦρ οὐ μάστιγες, οὐδὲ ξίφος χωρίσαι ἰσχυσαν· ἀλλ' ἀνδρείως ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα, κατέστρεφας θεόφρων ἐκτενῶς, οὐν προσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μαρτυρικοῖς πόνοις ὠραῖσθεις, καὶ Ἀρχιερατικοῖς χρισθεῖς, χρίσμασι δοχεῖον τῆς ὑπερφώτου ἐδείχθης τριάδος, ὑπὲρ ἧς καὶ τὸ αἷμά σου προθύμως ἐξέχεας Μόδεστε πανεύφημε· διὸ ὡς

Ἐν τῷ Ὁρθρῷ. Καθίσματα. **Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.**

Σοὺ τὸν Σωτῆρα ὀλικῶς ἀγαπήσας, τὸν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ σὲ τανυθέντα, τοὺς τυραννοῦντας ἡνεγκας στερρῇ καρτερῶς πλάνην τὴν καχέσπερον, νουνεχῶς ἀποκλίνας· ὅθεν Μόδεστε καὶ αὐτὸς σὲ δοξάζει, ἐν οὐρανοῖς ἀξίως καὶ ἐν γῇ, διὸ καὶ σκέπεις τοὺς σὲ ἐορτάζοντας.

Δόξα· τὸ αὐτό. **Καὶ νῦν.** Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ἄει Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἄει ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ἑτερον. Ἦχος α'. **Τὸν Τάφον Σου Σωτήρ.**

Ε'κπλήττει πάντα νοῦν, τῶν μαρτύρων τὸ θαῦμα, πῶς ἴσχυσεν ἡ σὰρξ, ἐνεγκεῖν φρικτὰ πάθη· ἐν πᾶσι δὲ διέπρεψας, σὺ στερρῇ ὥς τις ἄσαρκος, ὄντως Μόδεστε, ἰσχὺν λαβὼν ἀπὸ ὕψους, κατευμεγεθεῖν τῶν δριμυτάτων βασάνων· διόσε δοξάζομεν.

Δόξα· τὸ αὐτό. **Καὶ νῦν.** Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας ἁμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια κραταιὰ προστασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Ἑτερον μετὰ τὸν Πολυέλεον. **Θείας πίστεως.**

Πᾶσαν εὐφρानας, ἱερωσύνη, καὶ σὺ αἵματι, τὴν ἐκκλησίαν, ἐν Ἱερουσαλὴμ γὰρ τὸ χρίσμα σοὶ δέδοται, καὶ τὸ σὸν αἷμα ἐν ταύτῃ ἐξέχεας. Παύλου μέτοχε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα· τὸ αὐτό. **Καὶ νῦν.** Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως, οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος, ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπίσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον μητέρα Παρθένον σε, ὥς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας, πανάμωμε, μόνος Κύριος, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος Προκείμενον Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ Κέδρος ἡ ἐν τῷ λιθάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχ. Περφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ· τό, Πᾶσα πνοή, *Εὐαγγέλιον εἰς Ἱεράρχην· ὁ Ν'· ψαλμός.*

Δόξα. Ἦχος β'.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου· καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου. Ἰδιόμελον. Ζήτει ἐν τῇ λιτῇ οἶον βούλει. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· τὸ Κύριε ἐλέησον ιβ'. ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς. Εἶτα ὁ κανὼν τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ ἁγίου, ἡχος πλ. β'.

Κύματι θαλάσσης εἰς ἡ. καὶ εἰς στ'

Στόματι πηλίνῳ καὶ γλώσση γεῶδει, σὲ τὸν ἰσαγγελον, ὑμῖν ὁμότιμος Μόδεστε, φῶς οὐρανόθεν, δυσωπῶ σε ταῖς πρεσβείαις σου ἐξαστράψας, φώτισον τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν μου.

Υλὴν φθειρομένην, καὶ ρέουσάν δόξαν, καὶ κόσμον σύμπαντα, καὶ κοσμοκράτορα παραδραμῶν ἀντὶ πάντων, τὸν Χριστὸν ἐκτίσω Μόδεστε, οὐ τρωθεὶς τῷ ἔρωτι ἐνήθλησας στερρώτατα.

Μέγας ἐν σημείοις, καὶ τέρασιν ὥφθης πολλὸς ἐν θαύμασι, καὶ περιβόητος, ὕδατι μόνῳ ραντίζων, καὶ ἰώμενος τοὺς κάμνωντας βροτούς, σὺν τοῖς κτήνεσιν ὡς λίαν συμπαθεστάτος.

Γένος τῶν ἀνθρώπων βουλόμενος σῶσαι ὁ ὑπεράγαθος, μήτραν ἐσκήνωσεν ἀπειρογάμου Παρθένου, καὶ ἰδοὺ τεχθῆναι ἔρχεται τοῦτον προσκινήσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὡδὴ γ'. **Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων.**

Μέλλων ἀναθαίνειν, εἰς μέγιστον ὕψος Ἱερωσύνης, νυκτὺς ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ ἱεροῦ πάτερ ἐφθασας, καὶ προσευχῇ ἐμμόνως σου ταύτας ἠνέψας, θαυμασθεὶς τῷ ἐγχειρήματι.

Εχρίσέ σε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ὁ Θεὸς σου παρὰ τοὺς σοὺς μέτοχους ἀγαλλιάσεως ἔλαιον, καὶ μύρον θεοῦ χρίσματος, καὶ ἐξεχύθη σου δαφιλῆς χάρις ἐν χεῖλεσι.

Εχθρούς τοὺς ἀοράτους, καὶ δράκοντας νοητοὺς, τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ καταπατήσας καὶ βασιλέα τὸν ἐχθιστον, καὶ σοβρόν, τῇ χάριτι σταυροῦ κατεβαλες, ἐναθλήσας καρτερώτατα.

Ινα χωρίσης ὅλην τὴν ἑλλαμψιν τῆς ἀγίας Τριάδος, ἐστίλθωσας τὸν νοῦν σου, οἷα νεόσμηκτον ἔσοπτρον, καὶ τὴν ψυχὴν ἐλάμπρυνας Μόδεστε ἐνδοξε, ἀρετῶν καθαρωτάτῃ φωτί.

Η σύλληψις ἀνευ πάθους, ἡ πρόσληψις ὑπὲρ λόγον Παρθένη τοῦ τόκου σου προῆλθε· τὸ γὰρ Προφήταις θρυλούμενον ὑπερφυῶς μυστήριον, ἡμῖν ἐπέφανε λόγος τοῦ Θεοῦ ὑπάρχων Θεός.

Κάθισμα, ἥχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε,

Φαιδρύνας τὸν βίον σου τῶν ἀρετῶν καλλοναῖς, ποιμὴν ἀνηγόμενος, καὶ Ἱεράρχης σεπτός, πανένδοξε Μόδεστε, αἱματι μαρτυρίου, σεαυτὸν δὲ φοινίξας, ἄνω πρὸς τὰς αὐλούς μετετέθης χορείας, μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Χριστὸν πάτερ ἰκέτευε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα ταῖς ἱκεσίαις ἡμῶν, καὶ ταύτας πρασαγάγε τῇ σφ' υἱῷ καὶ Θεῷ Κυρία Πανάχραντε, λύσον τὰς περιστάσεις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, σκέδασον τὰς ἐνέδρας, καὶ τὰ θράση Παρθένη, τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων κατὰ τῶν δούλων σου.

ᾠδὴ δ'. Τὴν ἐν σταυρῷ σου θεῖαν κένωσιν.

Ο ἐν ὑψίστοις παριστάμενος τῷ Θεῷ νοερῶς καὶ σὺν ἀγγέλοις ᾄδων ὕμνον αὐτῷ τρισάγιον, καὶ ἐν ἱερᾷ πρεσβυτέρων καθέδρᾳ, ἤνεσας τοῦτον ἐν γῇ.

Ράβδῳ πυρίνῃ τῶν δογμάτων σου, εἰδώλων ἔτεμες τὴν πλάνην Ἱεράρχα, κυμαινομένην θάλασσαν, ὥσπερ Μωϋσῆς ἐρυθρὰν ὁ θεόπτης ἐνδοξε Μόδεστε, ἐξηγητὴν Ἱεροκήρυκα, ἐρμηνέα σοφὸν τῶν γραφῶν καθιστᾷ σε τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον ταύτας τῇ λαῷ ἐν συνέσει καὶ χάριτι ἀναπτύοντα.

Μεγαλοφώνως προκηρύττεται προσδοκία ἐθνῶν, καὶ σωτηρία κόσμου, ὁ ὑπὲρ φύσιν τόκος σου ἄχραντε ἀγνή, ὃν ὕμνων κόσμος ἅπας προεορτάζει φαιδρῶς.

ᾠδὴ ε'. Θεοφανείας σου Χριστέ.

Ο πρὸ γενέσεως εἰδής, τὸ καθαρὸν καὶ ἅγιον τῆς ψυχῆς σου, καὶ πρὸ τοῦ πλασθῆναι ἐν τῇ μήτρᾳ σε ἀγιάσας ἅγιε Μόδεστε, ὡς προφήτην ἄλλον σοφῶς, Ἱερεμίαν σὲ ἀγρυπνον ποιμένα καὶ φύλακα τῆς Σιών ὄντως προβάλλεται.

Τὸ προαιώνιον σε φῶς, ἐφ' ὕψηλὴν τῆς Ἀρχιερωσύνης, Μόδεστε λυχνίαν ἀνεβίβασε, μέγα φῶς τοῦ κόσμου τυγχάνοντα, ὅπως ἴδωσι διὰ σοῦ φῶς ἐπιγνώσεως· οἱ ἀπεγνωσμένοι, καὶ φέγγος ἐπιστροφῆς ἐκ τῶν εἰδώλων σοφέ.

Νόμοις Χριστοῦ ἀκολουθῶν, τὸ ἀσθενοῦν συμπαθῶς ἐπισκέψω, καὶ πεπλανημένον ἐπανήγαγες, τὸ νοσοῦν μάκαρ Μόδεστε, καὶ τὸ καταρραγὲν αὐθις ἀνήγειρας, καὶ ἐπανορθώσω ὡς γνήσιος καὶ καλὸς οὐ μισθωτὸς ὢν ποιμὴν.

Θεοτοκίον.

Εν θείῳ πνεύματι προδηλῶν, τὴν ἐξ ἡμῶν ἀπαθῶς σου πρόσληψιν, Ἡσαΐας ἀνεβόα Κύριε γρηγορῶν τῷ νόμῳ τῆς χάριτος, τὸν ἐκ γένους μὲν Ἀβραάμ, ἐκ τῆς Ἰούδα δὲ φιλῆς κατὰ σάρκα παρθένης ἀνευ σπορᾶς ἔρχεται τίκτουςα.

ᾠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ροαῖς τῶν αἱμάτων σου, κατακλύσας θολεράς, τῆς ἀσεβείας ὕδατα, ὡς ποταμὸς ὠράθης, τὰ εὐσεβῆ, ἀρδεύων συστήματα τῶν πιστῶν Ἱεράρχα μάρτυς Μόδεστε.

Ισχύει τοῦ πνεύματος τὴν ψυχὴν περιφραχθεῖς, τῆς πονηρίας πνεύματα ὑπομονῇ κατέβαλες αἰκισμῶν, καὶ νίκης διάδημα ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω Ἱερόαθλε.

Ο βίος σου τίμιος, ἡ ζωὴ, θεοτερπής, καὶ Ἱερὸς ὁ θάνατος, δεδοξασμένος ἐναντι τοῦ Θεοῦ, τρισόλβιε Μόδεστε, ἱερέων ἀκρότης καὶ τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Η ῥίζα ἐβλάστησεν, Ἰεσσαὶ καὶ ἐξ αὐτῆς, ὁ προσελθὼν Θεὸς ἡμῶν, ἐλπὶς ἐθνῶν ἀνάπαυσις καὶ τιμὴ, ὡς πάλαι προέφησεν Ἡσαΐας, ἐνθῶς φωτιζόμενος.

Κοντάκιον ἥχος γ'. Ἡ Παρθένης σήμερον.

Ιακώβου μάκαρ, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου, ἀρετῶν διάδοχον ὡς καὶ τοῦ θρόνου καὶ τέλους, στέφομεν τὴν θεῖαν κάραν σου ὡς

εἰδότες, κράζοντες μὴ ὑπερίδῃς τοὺς σοὺς οἰκέτας, τοὺς τὴν μνήμην σου τελούντας Ἱερέων καὶ μαρτύρων Μόδεστε καύχημα.

Ὁ οἶκος.

Τῶν ἱερέων τὸ ἐκλαμπρον κλέος, καὶ τῶν μαρτύρων τὴν πάντερπνον δόξαν, δεῦτε πάντες ἐν ὕμνοις τῶν ἁσμάτων πιστοὶ Μόδεστον εὐφημήσωμεν τὸν γὰρ ἐχθρὸν ἐκνικήσας Βελίαρ ἐν ἄθλοις σεπτοῖς, ὁμβρίζει ἡμῖν ἀντὶ αἱμάτων ἱερῶν ἱαμάτων ἀκένωτα ρεύματα, τοῖς τελούσι τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν ὑπέρλαμπρον, καὶ βοῶσι πρὸς αὐτὸν μετὰ δεούσης προθυμίας καὶ πίστεως χαίροις τῶν ἱερέων καὶ μαρτύρων Μόδεστε καύχημα.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΗ'. μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Μοδέστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

»Φέρε Μόδεστε παμμάκαρ καὶ σὸν τάφον.

»Ἡ τὸν τάφον φέρουσα γῆ τοῦ Κυρίου.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΟΔΕΣΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Οὗτος ὁ τοῦ Θεοῦ θαυμάσιος ἄνθρωπος, ἐγεννήθη, καὶ ἐμαρτύριον εἰς τὸν καιρὸν τῶν ἀπίστων εἰδωλολατρῶν, νέος δὲ τὴν ἡλικίαν ὢντας ἦτο βοσκὸς βωδίων· κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν, ἀπολιπὼν τὸν βίον ὁ Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων ὁ θεὸς λέγω Πλάτων, ἐσυναθροίσθη ὅλον τὸ πλῆθος εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ κλείσαντες τὰς πύλας τοῦ Θεοῦ καὶ σφραγίσαντες ἐπιμελῶς ἐπερίμεναν ἔξωθεν, ποῖον Ἀρχιερέα καὶ ποιμένα θέλει τοὺς ἐξαποστείλῃ ὁ Θεὸς διότι τοιαύτην καλλὴν συνήθειαν εἶχον ὁπότεν ἤθελαν νὰ χειροτονήσουν Ἀρχιερέα τοὺς. Ὅποιος ἤθελεν ἐμπορέσει νὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας τοῦ ναοῦ διὰ προσευχῆς ἐκείνον εὐθὺς ὡς ἄξιον ἐχειροτονοῦσαν· τότε λοιπὸν, ὡς ἀπὸ θείας χάριτος ὁδηγηθεὶς ὁ ἱερεὺς Μόδεστος, ἔφθασεν εἰς τὰς πύλας τοῦ ναοῦ, καὶ εὐθὺς διὰ προσευχῆς ἡ θύραις ἀνοίχθησαν, καὶ ὁ θεὸς Μόδεστος Ἀρχιερεὺς τοῦ Θεοῦ ἀποκατεστάθη, διὰ τὴν ἀπλότητα, καὶ ἀγάπην, ὅπου εἶχεν εἰς τὸν Θεόν, καὶ καθα-

ρότητα, ἐδέετο δὲ τοῦ Θεοῦ καθεκάστην νὰ τοῦ δοθῇ καμμία χάρις εἰς ὠφέλειαν.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν, ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτῶν, ἐχάρισε καὶ εἰς τὸν δοῦλόν του πλουσιωτάτην δύναμιν εἰς τὸ νὰ ἰατρούῃ τὰ ζῷα, καὶ ἀκούσατε ἐξ ἀρχῆς τὸ πλῆθος τῶν θαυμάτων του. Ἀνὴρ τις οἰκοδόμος τὴν τέχνην, ἐν καιρῷ θέρους, ζεύξας τὰ βώδια του, καὶ βάνωντας φορτίον εἰς τὸ ἄμαξι, ἐπήγαιεν εἰς τὸ ἀλώνι του· ὁ δὲ φθονερὸς διάβολος θέλοντας νὰ βάλλῃ εἰς κόπον τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ Μόδεστον, ταραξας τὰ βώδια εἰς τὴν στράταν, τὰ ἔρριπεν εἰς τὴν γῆν ὡς ἀν νεκρὰ καὶ ἀκίνητα· ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν κλαίωντας ἐφώνησεν· ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Μοδέστου βοήθησον τοὺς βόας μου, ὁ δὲ ἅγιος Μόδεστος γνοὺς τῇ πνεύματι τὴν βλάβην τοῦ Σατανᾶ ἔφθασε δρομαῖος καὶ διὰ προσευχῆς ἐσήκωσε τὰ βώδια καὶ ἀνεχώρησε, πηγαίνωντας δὲ ὀλίγον παρεμπρὸς ἔπεσον καὶ δεῦτερον ὁ δὲ ἅγιος γνοὺς τῇ πνεύματι, καὶ τότε ἐγύρισεν ὀλίγωρα ὀπίσω καὶ πάλιν ἐσήκωσε τὰ βώδια, καὶ ἔδωσε τὴν ζώνην ὅπου ἐφοροῦσεν εἰς τὸν ζυγόν, καὶ λέγοντας τοῦ ἀνθρώπου ἀπελθε ἀδελφέ, καὶ πλέον μὴ φοβᾶσαι, δὲν ὑπόφερε τοῦτο ὁ πονηρὸς ἀλλὰ τὸν δεσμὸν τοῦ ζυγοῦ λογιάζωντας δεσμὸν καὶ ἐμπόδιον τῆς πονηρᾶς ἐνεργείας του· ἐφώνησε κατὰ τοῦ ἁγίου λέγοντας, ἀδικεῖς με Μόδεστε, διότι ἐδικός μου εἶναι ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος καὶ ὅλος ὁ κόπος του, ἐπειδὴ καὶ ἔσα μοι ἀρέσουν ἔκαμε καὶ τῶρα ὅπου ἦλθες ἐσὺ εἰς βοήθειάν του ἐκαταφρονέθηκα ἐγώ· διότι εἰς ἐσὲ πιστεύσας, ἐμὲ ἀπαρνήθη, καὶ ἐφάνη ἀχάριστος εἰς ὅσα τὸν ἐσυμβοήθησα πολλαῖς φοραῖς ὅπου μοι ἐπεκαλέσθη· ὁ δὲ ἅγιος Μόδεστος τὸν ἐπετίμησε λέγοντας· φεύγε διάβολε ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὁ ἰδικός σου τόπος, καὶ τὸ κατοικητήριόν σου, εἶναι τὸ ἐξώτερον σκότος καὶ εὐθέως διὰ μέσου τῆς ἐπιτιμήσεως τοῦ δικαίου, ἔγεινεν ἄφαντος ὁ διάβολος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον· με τόσα δὲ σημεῖα καὶ θαύματα ἐδόξασεν ὁ Θεὸς τὸν ἅγιον, ὥστε ὁποῦ τὸν ἔκαμε θαυμαστὸν καὶ ποθεινὸν εἰς ὅλους ὁποῦ ἐκατοικοῦσαν τὴν ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλὴμ περνώντας λοιπὸν μίαν φορὰν διὰ μέσου τῆς πόλεως ὁ ἅγιος, ἤρρεν εἰς ἓνα μέρος ἀνθρώπων τινὰ πτωχόν, τοῦ ὁποῦ ἐψόφισεν ἓνα μοσχάρι καλόν, ὅπου

εἶχεν, ἐλυπεῖτο οὖν ἀπαρηγόρητα καὶ ἔκλαιε τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ ἅγιος εὐσπλαγχνίσθη, καὶ διὰ προσευχῆς τοῦ ἀνέστησε τὸ μοσχάρι, ἔδραμε δὲ εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἢ φήμη τῶν θαυμάτων του, καὶ μερικοὶ ἔλεγον, ἐκεῖνο, ὅπου ἦτο καὶ ἡ ἀλήθεια, πῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας εἶναι ἅγιος, ἄλλοι ἔλεγον ὅχι, ἀμὴ μάγος εἶναι, καὶ διὰ μέσου τῆς μαγείας του τὰ κάμνει αὐτά, ἢ ἴσως εἶναι μαθητῆς τινὸς ἐπιτηδείου ἱατροῦ, ἀμὴ πῶς τοῦ ἐδόθη τὸ χάρισμα τοῦτο ἀπὸ τὸν Θεὸν δὲν ἠθέλασι τὸ πιστεύσῃ ποτέ, καὶ ταῦτα μὲν ἔλεγον οἱ ἀπλούστεροι καὶ ἀσυλλόγιστοι· οἱ δὲ φρονιμώτεροι ἔλεγον· πῶς ἀνίσως καὶ οὗτος δὲν ἦτο εὐσεβής, δὲν ἠθέλεν ἀνοίξῃ ὁ Θεὸς τὴν ἐκκλησίαν διὰ μέσον του εἰς τοὺς ὁποίους καὶ πάλιν ἀντέλεγον οἱ ἐναντιούμενοι· ὅτι ἀνίσως καὶ καθὼς λέγετε εἶναι ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος, ὥς ἔλθῃ μαζί μας ἐκεῖ ὅπου κατοικῇ ὁ μεγαλῶτατος δράκων, καὶ ἂν τὸν φονεύσῃ διὰ προσευχῆς, θέλομεν πιστεύσῃ πῶς ἀπὸ τὸν Θεὸν ἔλαβε τὴν χάριν νὰ κἀνῃ τοιαῦτα θαυμάσια, ὁ δὲ ἅγιος ἀκούσας τοῦ λαοῦ τὴν φιλονικίαν, εὐθὺς ἐπήγγεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον καὶ τὸσον τὸν ἐδόξασεν ὁ Θεός, ὥστε ὅπου ὅλος ὁ τόπος ἐσεῖετο καὶ ἔτρεμε διὰ μέσου τῆς προσευχῆς· ὅλον τὸ πλῆθος ἐστὸς καὶ βλέποντας, αὐτὸς ἐσήκωσε τὴν ράβδον του, καὶ εὐθὺς ἐνεκρώθη ὁ ὄφις καὶ ἐτρόμαξαν οἱ παρόντες, καὶ εὐθὺς ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅλοι τοὺς μέγαν ἀνεκήρυξαν τὸν αὐτοῦ δοῦλον Μοδέστον· αὕτη ἡ φήμη ἐφθασε καὶ ἕως τὴν ἀκοήν τοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος μ' ὅλον ὅπου ἦτο ἀσεβής, καὶ ἐσπούδαζε κατὰ πολλὰ νὰ κακοποιῇ τοὺς Χριστιανούς, τότε ὅχι μόνον δὲν ἐθυμώθη, ἀλλὰ καὶ ἐξεπλήττετο, καὶ ἐθαύμαζε τὸν ἅγιον· «οἶδε γὰρ καὶ πολέμιος θαυμάζειν ἀνδρὸς ἀρετὴν»· τὸ ὁποῖον ἔπαθε καὶ ὁ βασιλεὺς τότε, ἀγκαλὰ καὶ ὑστερον ἀπὸ παρακίνησιν τοῦ Σατανᾶ ἐμελλε νὰ τὸν τιμωρήσῃ, διὰ νὰ τὸν ἀποδείξῃ μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ. Ἀκούσαντες ὁ λαός, πῶς ὁ βασιλεὺς δὲν ἐκακοποίησε τὸν δίκαιον, ἀνευφήμουν μετὰ παρρησίας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Ὑψίστον Θεόν. Ἀλλὰ ἀκούσατε καὶ ἕτερον θαῦμα· κάποια γυνὴ χήρα ἔχουσα πέντε ζεύγη βόας, τοὺς ἤλθε κακὴ καὶ μεγάλη ἀσθένεια, ἡ γυναῖκα δὲ οὐσα χήρα, καὶ τὸ χειρότερον πτωχή, καὶ μὴ ἔχουσα ἄλλην διατήρησιν, ἐλυπεῖτο καὶ ἐθρήνηι ἀπαρη-

γόρητα, ἔτρεχε λοιπὸν εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ ἐδέετο ὅλους τοὺς ἁγίους, νὰ τὴν βοηθήσουν εἰς τὴν συμφορὰν της, καὶ μὴ εὐρίσκουσα βοήθειαν ἔδραμεν εἰς τοὺς ἁγίους Ἀναργύρους Κοσμάν καὶ Δαμιανὸν λέγουσα· ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἐλεησατέ με τὴν ἀμαρτωλήν, διότι διὰ τὰς ἀμαρτίας μου κινδυνεύουν οἱ βόες μου νὰ χαθοῦν, τῆς ἐφάνη λοιπὸν εἰς τὸν ὕπνον της ὁ ἅγιος Κοσμάς καὶ τῆς εἶπε· ὦ γύναι, εἰς ἡμᾶς δὲν ἐδόθη αὐτὸ νὰ ἱατρεύωμεν τὰ ζῷα, διότι αὕτη ἡ χάρις ἐδωρήθη παρὰ τοῦ Θεοῦ Μοδέστῳ τῷ Μεγάλῳ Ἀρχιερεὶ τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ἂν ὑπάγῃς εἰς αὐτὸν θέλει ἱατρεύσει τοὺς βόας σου· ἐκεῖνη δὲ ἐξυπνήσασα, εὐθὺς ἔτρεχεν ἀναζητοῦσα τὸν Μέγαν Μοδέστον, καὶ μὴ εὐρίσκουσα αὐτόν, διότι ἐκατοίκει μακρὰν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐδέετο μὲ θερμότητα πίστεως νὰ τῆς φανερωθῇ ὁ Ἱατρός· ἐφάνη της λοιπὸν ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν εἰς τὸ ὄραμα της ὁ μέγας Μοδέστος καὶ τῆς λέγει, ὦ γύναι, θρηνεῖς τόσον πολλὰ; ἐγὼ εἶμαι ὁ Μοδέστος ὅπου ζῆτεῖς καὶ ἀκούσας τὴν προσευχήν σου, ἤλθα διὰ νὰ σοὶ ἱατρεύσω τοὺς βόας σου, ἀλλ' ἀκουσόν μου καὶ εὐθὺς ἅμα σηκωθῆς κἀψε κάποιον μέρος ἀπὸ τὰ σιδηρὰ ἐργαλεῖα ὅπου ἔχεις, καὶ λαβοῦσα τὰ κομμάτια, πῆγγαινε εἰς τὸν τόπον ὅπου λέγεται λαγγηνάς καὶ ἐκεῖ εἶνε ναὸς τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ ἐμπροσθεν τῆς κόγχης, τοῦ ὁποῖου ναοῦ, κατοικεῖ κάποιος ἄνθρωπος Εὐστάθιος λεγόμενος, ὁ ὁποῖος εἶναι τεχνίτης ἐπιτήδειος θέλει σοὶ κάμει σταυρόν, τὸν ὁποῖον λαβοῦσα φέρε εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ κράξασα ἐπτὰ ἱερεῖς, ὥς κάμουν ἀγρυπνίαν εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ τὴν ἡμέραν ὥς λειτουργήσουν ὁμοῦ, καὶ ὕστερον ὥς ἀνάψουν κηρία, καὶ λαβόντες τὸν σταυρόν οἱ ἱερεῖς, ὥς τὸν ἀλείψουν μὲ λάδι, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ λάδι, ὥς ραντίσουν τοὺς βόας, καὶ εὐθὺς διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐμῆς ἐπικλήσεως θέλει φύγῃ ἀπ' αὐτὰ ἡ ἀσθένεια.

Ταῦτα ἡ γυνὴ διδαχθεῖσα ἀπὸ τὸν ἅγιον ἔκαμε καθὼς τὴν ἐδίδαξε, καὶ ἱατρεύθησαν οἱ βόες της, καὶ εἰργάζοντο ἀνεμποδί-στως, καὶ πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεόν, ὅπου ἔδωκε τοιαύτην ἐξουσίαν εἰς τὸν δοῦλόν του Μοδέστον· ἔπαυσε δὲ καὶ ἡφανίσθη καθε βλάβη τῶν Ἑλλήνων καὶ μάγων καὶ ἡδύναντο νὰ βλάψουν τὰ σπήτια τῶν πιστῶν, ὅπου ἐπρόστρεχον εἰς τὴν δύναμιν ἐκεῖνον

τοῦ θαυμαστοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ καὶ τώρα ὅποιος μετὰ πίστεως ἐορτάσῃ τοῦτου τοῦ ἁγίου τὴν μνήμην, καὶ κατασκευάσῃ σταυρὸν κατὰ τὸν προειρημένον τρόπον καὶ κάμνῃ κάθε χρόνον τὰ προγεγραμμένα, θέλει φυλαχθῇ ὁ οἶκός του καὶ ὅλα τὰ ζῶα ἀβλαβῇ, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ πάσαν διαβολικὴν ἐνέργειαν καὶ ἀνθρωπίνην βλάβην. Ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ καιρῷ ὅπου ὁ μέγας οὗτος ἱεράρχης Μόδεστος ἔκαμε τὰ τοιαῦτα παράδοξα ἐν Ἱεροσολύμοις, διατρέχουσα ἡ φήμη του πανταχοῦ, ἔφθασε πάλιν καὶ ἕως εἰς τὸν Βασιλέα, ὁ δὲ ματαιόφρων βασιλεὺς ἀκούσας εἶπεν εἰς τοὺς στρατιώτας, ἕως πότε νὰ ὑποφέρωμεν τὰς μαγείας τοῦτου τοῦ ἀνθρώπου, ἀπελθόντες λοιπὸν ζητήσατε καὶ εὐρόντες φέρετέ τον εἰς ἐμέ, καὶ ἐγὼ μὲ πολλῶν λογίων βασάνους θέλω ἐλέγξῃ τὰς μαγείας του· οἱ στρατιῶται λοιπὸν ἀπελθόντες ἤρξαν τὸν ἅγιον καὶ λαβόντες αὐτὸν ἐπήγαιναν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εἰς τὸν δρόμον τὸν ὑπήντησεν ἓνας ἱερεὺς καὶ τοῦ εἶπε δεόμενος, ἐλέησόν με Πάτερ ὅτι τὰ βόδια μου πάντοτε φοφοῦν, ὁ δὲ ἅγιος τοῦ εἶπε, βλέπεις με δεμένον πρὸς βασάνους ἀπερχόμενον, καὶ μοῦ ζητᾷς βοήθειαν; ὁ δὲ πάλιν ἐδέετο· σπλαγχνισθεὶς οὖν αὐτὸν εἶπέ του, ἀπελθε, καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κάμε τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ κάλεσον αὐτὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ ἁμαρτωλοῦ Μόδεστου, καὶ θέλει εἶσθαι εἰς βοήθειαν καὶ σύστασιν τῶν βοδίων σου, καὶ ἐγὼ μὲν πηγαίνω νὰ θανατωθῶ, καὶ ἐσὺ ἐὰν τιμῆς τὴν ἡμέραν τῆς τελευτῆς μου, θελω εἶσθαι πάντοτε μαζὺ σου καὶ νὰ ἐπικαλοῦμαι τὸν Θεὸν διὰ βοήθειάν σου· οἱ δὲ στρατιῶται βλέποντές τον πῶς ἐμπορεῖ εἰς τὴν συνομιλίαν τοῦ ἀνθρώπου τὸν ἔδειραν, λέγοντες, εἰς τὸν Βασιλέα ἐπροστάχθημεν νὰ σὲ ὑπάγωμεν, σπούδαζε λοιπὸν διὰ νὰ μὴ κινδυνεύσωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ λόγου σου, φθάσαντες δὲ εἰς τὸ Βασιλικὸν κριτήριον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν ἅγιον ἀπὸ ποῦ σοῦ ἐδόθη ἡ χάρις; δὲν φθάνει ὅπου πιστεύεις τὸν ἐσταυρωμένον ὡς Θεόν, ὁμοῦ μὲ τοὺς ἐμώφρονάς σου, ἀμὴ ἐπλάνησες καὶ ὅλην τὴν πόλιν καὶ σὲ πιστεύουν ὡς Θεόν· καὶ ὁ ἅγιος εἶπε, κακομήχανε, καὶ δολιώτατε ἄνθρωπε, ἐμὲ κανεὶς δὲν μοὶ ἐπροσκύνησεν ὡς Θεόν, ἀλλὰ τιμῶσιν ὡς δοῦλον Θεοῦ, καὶ προσκυνοῦσι τὸν ἐσταυρωμένον

Θεόν, τὸν ὅποιον δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ τὸν γνωρίσῃς καὶ ἐσύ· καὶ ὁ Βασιλεὺς εἶπεν, καὶ ποῖος ἤξεύρει τὸν ἐσταυρωμένον Θεόν, πάρεξ ἐσὺ καὶ οἱ σύντροφοί σου οἱ μάγοι; καὶ εὐθὺς ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔδεσαν εἰς μουλάρια θηλυκὰ ἄγρια κατὰ πολλὰ καὶ τὰ ἄφησαν νὰ τρέχουν διὰ νὰ ἀφανισθῇ τὸ σῶμά του συρόμενον ἐπάνω εἰς τὸν πετρώδη ἐκείνον καὶ σκληρὸν τόπον, ὁ δὲ ἅγιος εὐθὺς ὅπου ἄπλωσε τὰ χεῖρά του εἰς τὰ μουλάρια, ἐκείνα μὲν ἔφυγαν αὐτὸς δὲ ἐφαίνετο λελυμένος καὶ ἀβλαβής, ὁ δὲ ἀσύνετος Βασιλεὺς καὶ ταῦτα βλέποντας, δὲν ἐκαταλάμβανεν, ἀμὴ ἔλεγε πρὸς τὸν ἅγιον ἡ μαγείαις σου μέλλουν νὰ θανατώσουν καὶ τὰ μουλάρια· ὅθεν καὶ ἐκ δευτέρου δέσαντες χεῖρας καὶ πόδας, τὸν ἔδεσαν πάλιν εἰς τὰ μουλάρια, καὶ μὲ πολλὴν βίαν τὰ ἐδίωκαν· ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς συρόμενος ἔλεγεν, «ὁ Θεὸς μετ' ἡμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ἡμῶν»· κάποιος δὲ βοσκὸς βλέποντας τὸν ἅγιον καὶ γνωρίσας ποῖος ἦτον, εἶπεν, ἐλέησόν με πάτερ, καὶ δόσμοι διὰ τῶν προσευχῶν σου νὰ ἀποκτήσω μουλάρια· ἐπιτιμίας λοιπὸν ὁ ἅγιος ἐκείνα τὰ ἄγρια μουλάρια τὰ ἐσταμάτησεν εὐθὺς ἀπὸ τὸν δρόμον τοὺς καὶ ἐπρόσταξε τὸν βοσκὸν καὶ ἦλθε σιμὰ ὁμοῦ μὲ τὴν ἀγέλην του, καὶ τὸν ἡύχθη ὁ ἅγιος λέγοντας, ὁ Θεὸς ὅπου εὐλόγησε τοῦ Ἀβραάμ τὰ ποίμνια τῶν βοῶν καὶ προβάτων, αὐτὸς νὰ σοῦ χαρίζῃ κάθε χρόνον δύο μουλάρια ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν, καὶ ὁ μὲν βουκόλος τυχὼν τῆς αἰτήσεως, ἀνεχώρησεν εὐφραινόμενος, ὁ δὲ ἅγιος ἐπετίμησε τὰ μουλάρια καὶ ἐγύρισαν εἰς τὸν ἴδιον τόπον ὅπου ἐδέθη, ὠργίσθη λοιπὸν ὁ ἀλογώτατος τῶν ζώων καὶ ἀγριώτατος βασιλεὺς πῶς δὲν ἐθανατώθη ὁ ἅγιος ἀμὴ ἔμεινεν ἀβλαβής καὶ ἐπρόσταξε καὶ τοῦ ἐκάρφωσαν εἰς τοὺς μαρτυρικοὺς ἐκείνους πόδας καρφία ξυμιτερὰ, καὶ κατόπιν τὸν ἐδίωκον στρατιῶται δέρνοντες ἕως εἰς τρία στάδια, ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν τιμωρίαν γενναίως ὑπέμεινεν ὁ μακάριος, ὁ δὲ τύραννος νικηθεὶς, ἐπρόσταξε καὶ ἄπλωσαν ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς τριβόλια σιδηρὰ καὶ ὀξέα καὶ εἶπε νὰ τρέξῃ ἐπάνω τοὺς ὁ μάρτυς ἕως ἓνα στάδιον, ὁ δὲ Χριστὸς καὶ τότε ἐχάρισεν ὑπομονὴν εἰς τὸν δοῦλόν του καὶ δὲ ἐβλάβη τίποτες, οἱ ἀνήμεροι λοιπὸν τοῦ τυράννου ὑπηρέται, ἔλεγον ἀνάμεσόν τοὺς βλέπετε πῶς δὲν ἡμποροῦμεν νὰ τοῦ κάμωμεν τίποτες κακόν, ἀμὴ ἔλατε καὶ

ἄς τὸν λιθοβολίσωμεν, ἕως ὅπου νὰ σκεπάσωμεν μὲ ταῖς πέτραις τὴν ἀγνωστὸν του κεφαλὴν· ταῦτα εἶπον καὶ παρευθεῖς τὸν ἐλί-
 θαζον, ὁ δὲ ἅγιος ἔσπεκε πολλὴν ὥραν προσευχόμενος Ὁ ἥλιος
 λοιπὸν μὴ ὑποφέροντας νὰ βλέπῃ τὴν τοιαύτην παρανομίαν
 ἐσκοτίσθη· ὁ δὲ Θεὸς δοξάζοντας τὸν δοῦλόν του, ἐγύριζε τοὺς
 λίθους ὅπου τοὺς ἔρριπταν οἱ φονεῖς Ἰουδαῖοι εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ
 ὁ δίκαιος πάλιν μὲ τὴν θείαν δύναμιν ἐφαίνετο ἀπαθὴς, οἱ δὲ
 θαυμάζοντες ἔλεγον, χωρὶς ἄκλο μάγος εἶναι, διότι μήπως δὲν
 ἐλιθοβόλησαν καὶ τὸν Στέφανον ἐκείνον οἱ προγόνοι μας; ἀμὴ εἰς
 ἐκείνον δὲν συνέβη τίποτε τοιοῦτον, διότι δὲν ἦτον μάγος, ὡς
 αὐτοὺς ὁ κακοθάνατος· καὶ πάλιν ἀποροῦντες, ἐσυμβουλευθήσαν
 μὲ τὸν Βασιλέα καὶ τὸν ἑβαλαν εἰς ἓνα χάλκωμα γεμάτον ἀπὸ
 μολύβι, ἔπειτα ἀναφαν ἀπὸ κάτω μεγάλῃ πυρκαϊᾷ, καὶ τὸν
 ἄφησαν μέσα ἕξ ἡμέρας, ὕστερον δὲ νομίσαντες οἱ ἀνόντοι πῶς
 χωρὶς ἄλλο θὰ ἀπέθανεν, ἔστειλαν μερικοὺς ἀπὸ λόγου των νὰ
 ἐφανίσουν καὶ τὰ κόκκαλά του διὰ νὰ μὴ τὰ εὗρουν οἱ χριστι-
 νοὶ καὶ τὰ τιμήσουν, ἀλλ' ἐπλανέθησαν οἱ ἄφρονες διότι τὴν νύ-
 κτα ἤρπασαν οἱ χριστιανοὶ ζωντανὸν τὸν μάρτυρα καὶ τὸν εἶχαν
 μαζὺ τους· οἱ σταλθέντες λοιπὸν, ἰδόντες τὸν ζῶντα καὶ ἀβλαβή,
 ἐξεπλάγησαν καὶ πέρνωντές τον τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Βασιλέα,
 τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος καὶ θηριώδης, εὐθὺς ἐπρόσταξε
 καὶ ἐτρύπησαν μίαν κολῶνα καὶ ἐκεῖ μέσα ἔδεσαν σφικτὰ τὰ
 χέρια τοῦ ἁγίου ἔπειτα τοῦ ἔχυναν ἐπάνω εἰς τὸ γυμνόν του
 σῶμα μολύβι ἀναβραστὸν καὶ ἀναφαν καὶ τριγύρω του μεγάλῃ
 κάμινον· ὁ δὲ μακάριος Μόδεστος, ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἔμεινεν ἀβλαβής,
 ἔχοντας τὸν Ὑψιστον Θεὸν καταφυγὴν του διὰ τοῦτο οὐδὲ κανένα
 κακόν, οὔτε μάλιστα δὲν ἐγγίζεν εἰς τὸ κορμὶ του· διότι ἡ κάμιнос
 ἐσθῆθη καὶ ἡ κολῶνα ἐσυντρίφη, ὁ δὲ μάρτυς ἐσήκωνε τὰς
 χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εὐχαρίστα τὸν Θεόν, οἱ δὲ ἀσεβεῖς πάλιν
 ἐλθόντες καὶ τὸν μάρτυρα ζῶντα καὶ προσευχόμενον ἰδόντες
 τοῦ ἔλεγον θυσίαςον Μόδεστε τοῖς Θεοῖς διὰ νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπὸ
 τὰ βάσανα· ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς, εἶπεν, ἐγὼ ἓνα Θεὸν προ-
 σκυνῶ καὶ σέβομαι· τότε πάλιν ἑβαλαν τοὺς πόδας του εἰς τὸ
 ξύλον καὶ τοῦ ἔχυναν πάλιν μολύβι ἀναβραστὸν εἰς τὸ κορμὶ
 του, ἀλλὰ καὶ τότε ἀβλαβὴς ἐφαίνετο ὁ ἅγιος· οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἐκεῖ-

νοὶ καὶ δαιμονιώδεις, φιλονεικοῦντες νὰ νικήσουν τὴν ἀνδρείαν
 τοῦ ἁγίου, (ὦ τῆς ὁμότητος καὶ ἀπανθρωπίας!) ἄλειψαν τὴν κε-
 φαλὴν του μὲ πῖσσαν καὶ λάδι, ἔπειτα τὴν ἀναφαν μὲ φωτιάν (οἱ
 ἄξιοι ὡς ἀληθῶς τοῦ αἰωνίου πυρὸς καὶ ἔτσι τὸν ἄφησαν νὰ περι-
 πατῇ διὰ μέσον τῆς πόλεως.

Ἐθηνώθη δὲ ὅλη ἡ πόλις διὰ τοῦτο καὶ ἐναντίον τοῦ βασιλέ-
 ως ἐβόησεν, ὁ δὲ βασιλεὺς μανθάνοντας ὅτι ἔγινε σύγχυσις, ἐπρό-
 σταξε καὶ τοῦ τὸν ἔφεραν πάλιν, καὶ ἠρώτησε τοὺς ἀρχοντας του
 τί λέγεται ἐσεῖς διὰ τὸν Μόδεστον; βλέπεται πῶς καμμία βάσανος
 δὲν τὸν ἔβλαψε καὶ τώρα ἂν τὸν ἀφήσωμεν μέλλει νὰ πλανέσῃ
 ὅλους νὰ πιστεύσουν τὸν ἐσταυρωμένον, οἱ δὲ εἶπον, Βασιλεῦ μὴ
 προστάξῃς πλέον ἄλλο τίποτες πάρεξ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν, καὶ
 φέροντες ἓνα σπαθὶ τοῦ τὸ ἔδειξεν ὁ Βασιλεὺς λέγοντας, Μόδεστε
 ἡ ὁμολόγησαι ταῖς μαγείαις σου ἢ τώρα προστάξω νὰ σὲ ἀποκε-
 φαλίσουν, ὁ δὲ μάρτυς εἶπε μὲ πολλὴν εὐφροσύνην, ἀληθῶς σή-
 μερον μοῦ προξενεῖς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καὶ τὰ αἰώνια
 ἀγαθὰ ὅπου πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν. Ὁ Βασιλεὺς λοιπὸν βλέπον-
 τας τὸ στερεὸν καὶ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, ἀπεφάσισεν ἔτσι,
 ἐπειδὴ καὶ ὁ Μόδεστος δὲν πείθεται εἰς τὴν Βασιλείαν μας, οὐδὲ
 θυσιάζει τοῖς Θεοῖς, προστάξω νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν ἔξω τῆς πό-
 λεως· φέροντές τον λοιπὸν οἱ στρατιῶται εἰς τὸν ὠρισμένον τόπον
 καὶ ζητήσας ὀλίγον καιρὸν, προσευχήθη λέγοντας ἔτσι· Κύριε
 Ἰησοῦ Χριστέ ὁ δημιουργὸς τοῦ φωτὸς καταξίωσόν με τῆς σῆς
 Βασιλείας, ὅτι σὲ Δέσποτα καὶ μόνον ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου·
 καὶ διὰ σὲ θανάτου καὶ βασάνων κατεφρόνησα· μὴ οὖν ἀνάξιον
 κρίνης με τῶν σῶν ἀγαθῶν φιλάνθρωπε, καὶ δέομαι σου ὅστις μὲ
 ἐπικαλεσθῇ καὶ μὲ ἐορτάξῃ, καὶ ὅποιος ἀναγνώσῃ τὸ Μαρτύριόν
 μου βοήθησον αὐτῷ πάντοτε, καὶ χάρισαί του πλούσια τὰ ἐλέη
 σου· καὶ ἀποδίωξον ἀπὸ τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα πᾶ-
 σαν βλάβην καὶ ἀσθένειαν, πλήθυνον τὰ ζῶα του ὡς εὐλόγησας
 καὶ ἐπλήθυνας τὰ ποίμνια Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, καὶ
 πάντων τῶν σῶν δούλων, ὅτι εὐλογητὸς εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν.
 Ταῦτα εἰπὼν καὶ εὐξάμενος ἀπεκεφαλίσθη τῇ ΙΗ'. τοῦ Δεκεμ-
 βρίου Μηνὸς ἡμέρα Παρασκευή, διότι ἔτσι ἐπαρεκάλεσεν· ἐπειδὴ
 ἐν τοιαύτῃ ἡμέρᾳ ἔγινε καὶ ἡ κοσμοσωτήριος σταύρωσις. Ὅσοι

λοιπὸν ἐκ πίστεως καὶ πόθου ἑορτάζουσι τὸν ἅγιον τοὺς βοηθεῖ καὶ τὸν οἶκον καὶ τὰ ζῆα των εὐλογεῖ καὶ πληθύνει καὶ τοὺς ἐλευθερώνει ἀπὸ παντὸς κακοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, φῆ ἡ δόξα, καὶ τὸ Κράτος, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Ἀμήν.

Τέλος τοῦ βίου τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Μοδέστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. "Αἰφραστον θαῦμα.

Συχναῖς νιφάσι, καὶ ἐπομβρίαις τῶν λόγων σου, ἀρδευομένη οἷα λιπαρά, καὶ εὐγεως γῇ δέδεικται πολύφορος ἡ ἐκκλησία Χριστοῦ καρποφοροῦσα, ἀρετῶν καρποφόρων παγκαρπίαν.

Ουκέτι στέγην, τὴν ἄμετρον παρρησίαν σου καὶ τὸν ζῆλον ὃν ἔσχες σοφέ, οἷα μνημητῆς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, τῶν δαιμόνων θήραμα ὁ κακεργάτης καταγράφει τὴν ψῆφον σου θανάτου.

Αρπαγες λύκοι, καθάπερ μάρτυς οἱ δῆμιοι, ὡς ἀνρίον ἀρπάσαντες, σπουδῇ εἰς τὸν τῆς καταδίκης τόπον ἔσυρον, καὶ τοῖς λίθοις λιθάζοντες ἀσπλάγχχνως, τὸν καλὸν σε κατέσφαξαν ποιμένα.

Θεοτοκίον.

Τὸ ξένον θαῦμα, τὸ ἐν προφήταις θρυλούμενον, καὶ δικαίοις πάλαι ἐμφανῶς Παρθένης ἀγνῇ τεξαμένη πάρεστιν, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων, λυτρωτὰ ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ὡδὴ ν'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Αδιάσειστος πύργος, στύλος ἀκλόνητος ἀπερίτρεπτον τεῖχος, βάσις τῆς πίστεως, λύρα μελουργός, εὐσεβείας ὑπέρμαχος, πλάνης καθαιρέτης, Μόδεστε ἀνεδείχθης.

Ωσπερ ἥλιος πάτερ σαφῶς ἀνέτειλες, τὴν Σιών καταυγάζων φωτὶ τῶν ἔργων σου, ὅθεν υἷδν τῆς ἡμέρας ἐπέγνωμεν, καὶ Σιών τῆς ἄνω Μόδεστε κληρονόμον,

Κυδερνήσει τῆς θείας χάριτος πάνσοφε, τῶν βασάνων παρήλθης τὸ μέγα πέλαγος, καὶ τοὺς γαληνιालοὺς ἐφθασας ἀγαλλόμενος ἐνδοξε λιμένας τῆς ἄνω βασιλείας.

Θεοτοκίον.

Προφητῶν θεηγόρων ρήσεις πεπλήρυνται, ἡ Παρθένης ἐγγίξει τεκεῖν τὸν Κύριον, ἅπαντα ἡ γῇ εὐφραινέσθω χορεύουσα καὶ ἀγαλλιάσθω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Μὴ ἐποδύρου μου μῆτερ.

Πατριαρχῶν ὁμήγουρις, προφητῶν ἡ πανήγουρις, Ἱεραρχῶν καὶ Ἀποστόλων δῆμοι καὶ χοροί, ἀθλητῶν ἀγέλαι, μαρτύρων φάλαγγες Ἀσκητῶν καὶ Ὀσίων συστήματα, τὴν σὴν ἀνιοῦσαν προέπεμπον Ἱερομάρτυς τὴν ψυχὴν.

Ωραῖσμένη ὡς νύμφη, καὶ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη ἀρετῶν, χρυσοῖς ἐν χρυσωτοῖς, ὡς φαίδραν παστάδα τὸ θεῖον σκῆνός σου, ἡ ψυχὴ λυποῦσα πρὸς τὰς φωτοειδεῖς οὐρανίους παστάδας ἀνήλθε Μόδεστε.

Ητυραννὶς τοῦ θανάτου, ἐξησθένησεν ὄντως ζῶσι καὶ γὰρ ἐν τῷ Θεῷ δικαίων αἱ ψυχαί, τοῦ δὲ λόγου πίστις σὺ εἰ Μόδεστε, καὶ νεκρὸς γὰρ θαυμάτων προχέεις ποταμοὺς τοῖς ἐν πίστι τῷ θεῷ φοιτῶσιν οἴκῳ σου.

Θεοτοκίον.

Συχχαίρει πᾶσα ἡ κτίσις, τῷ σὴ τόκῳ Παρθένε, τὴν γὰρ Ἐδὲμ ἡ Βηθλεὲμ ἠνέωξεν ἡμῖν, καὶ ἰδοὺ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἅπαντες, ἀπολαύοντες, βοῶμεν ἐκτενῶς, τὰς ἡμῶν ἱκεσίας Δέσποινα πλήρῳσον.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον.

Εν Ἱεράρχαις αὐγάζεις, ὡς ἥλιος ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἐν τοῖς μάρτυσι λάμπεις, ὥσπερ ἐν ἄστροις σελήνη, διδὲ τὴν σὴν εὐφημοῦμεν, κοίμησιν Μόδεστε πάτερ Σιών ἁγίας τὸ κλέος.

Θεοτοκίον. ὁμοιον.

Χρυσοπλοκώτατε πύργε, καὶ δωδεκάτοίχε πόλις, ἡλιοστάλακτε θρόνε, καθέδρα τοῦ βασιλέως, ἀκατανόητον θαῦμα πῶς γαλουχεῖς τὸν δεσπότην;

Εἰς τοὺς αἶνους ἱστώμεν στίχ. δ'. ἦχος α'.

Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.

Ιάσεωννάματα ὁ σὸς, ναὸς τοῖς προστρέχουσιν, ἀναπηγάξει ἑκάστοτε Μόδεστε ἐνδοξε, καὶ ἐκ πλάνης πάθη καὶ βυθίζει.

φάλαγγας· δαιμόνων συνεργεία τοῦ πνεύματος, Χριστόν, ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μόδεστε πανεύφημε πιστοὺς, ἡ σὴ μνήμη σήμερον, προσεκαλέσατο ἅπαντας, πανηγυρίσαι σου, ἀρετὰς τὰς θείας, μαρτυρίου σκάνια, θαυμάτων τὴν πληθύν, ἣν ἀπήργασας Θεοῦ τῇ χάριτι, ἱερόαθλε τρισόβλιε, ὃν διώπει ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε.

Απαύγασμα ὤφθης ἀληθῶς, Ἱεράρχα Μόδεστε, τοῖς Ἱεράρχαις καὶ μάρτυσι, καὶ γὰρ ἀήττητος, ἐν ἀγῶσιν, ὤφθης, ἀρραγῆς ἀκλόνητος, ὑπέρμαχος θεόφρων καὶ πρόβολος, πάντων ἐνώπιον, δογματίζων ἀκριβέστατα, τῆς Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον.

Εβραίων ὁμότητι τὴν σὴν, ἀνδρείαν ἀντέθηκας, Ἱερομάρτυς πολυάθλε, καὶ θεία χάριτι, τούτους ἐκνικήσας πρὸς Χριστὸν ἀνέδραμες, ἀθλήσας δι' αὐτὸν καρτερώτατα, ὃν νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἡχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς ἀριστείας σου σοφέ; ἢ τῆς ἐξαριθμήσει τῶν ἀγώνων σου τὰ πλήθη; πολλὰ γὰρ καὶ ὑπὲρ φύσιν ὥσπερ ἄσαρκος ὑπήνεγκας, πλείονα δὲ τὰ βραβεῖα ἀσυγκρίτως ἐκομίσω ἐκ τῆς παντοκρατορικῆς τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ δεξιᾶς, Ἱερομάρτυς πανσεβάσμιε Μόδεστε, οὐ μόνον γὰρ τῶν ζωηρρύτων παθημάτων αὐτοῦ κοινωνὸς ἡξιώθης γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀφθάρτου δόξης, ὡς ἱερεὺς καὶ μάρτυς ἀξιοθαύμαστος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, ἡ τῆς ἐορτῆς οἶον βούλει.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδύλας αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λειτουργίαν ὡδὴ γ'. καὶ σ'.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον, ἡχος βαρύς.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσακούσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου.

Πρὸς Τιμόθεον Β' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι. Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ. Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ. Τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν. Νέει ἃ λέγω· δόψῃ γάρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι. Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγγεγερμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου· ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν, ὡς κακοῦργος· ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται. Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μετὰ δόξης αἰωνίου.

Ἀλληλούϊα· ἡχος δ'.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς Καπερναοῦμ· καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ γενόμενος ἐπηρώτα αὐτοὺς. Τί ἐν τῇ ὁδῷ πρὸς ἑαυτοὺς διελογίζεσθε; Οἱ δὲ ἐσιώπων· πρὸς ἀλλήλους γὰρ διελέχθησαν ἐν τῇ ὁδῷ τίς μείζων. Καὶ καθίσας, ἐφώνησε τοὺς δώδεκα, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἴ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔστω πάντων ἔσχατος καὶ πάντων διάκονος. Καὶ λαβὼν παιδίον, ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτό, εἶπεν αὐτοῖς· Ὃς ἐὰν ἐν τῶν τοιούτων παιδίων δέξηται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὃς ἐὰν ἐμὲ δέδῃξαι, οὐκ ἐμὲ δέχεται, ἀλλὰ τὸν ἀποστείλαντά με. Ἀπεκρίθη δὲ αὐτῷ ὁ Ἰωάννης, λέγων· Διδάσκαλε, εἶδαμέν τινα ἐν τῷ ὀνόματί σου ἐκβάλλοντα δαιμόνια, ὃς οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν, καὶ ἐκωλύσαμεν αὐτόν, ὅτι οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· Μὴ κωλύετε αὐτόν· οὐδεὶς γάρ ἐστιν, ὃς ποιήσῃ δύναμιν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, καὶ δυνήσεται ταχὺ κακολογησαί με· ὃς γὰρ οὐκ ἔστι καθ' ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν

ἐστιν. Ὃς γὰρ ἂν ποτίσῃ ὑμᾶς ποτήριον ὕδατος ἐν τῷ ὀνόματί μου, ὅτι Χριστοῦ ἐστέ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ.

ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΟΔΕΣΤΟΥ ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΚΤΗΝΗ

Ο τοῦ φωτὸς δημιουργὸς Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, καταξίωσον ἡμᾶς τῆς βασιλείας σου, ὅτι δέσποτα καὶ μόνον ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ διὰ τὸ ὄνομά σου θανάτου καὶ βασάνων ἠδλόγησα· μὴ οὖν ἀνάξιον κρίνης με φιλόφρονε τῶν σῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' ἀπάκουσόν μου τοῦ δούλου σου, καὶ πρόσδεξέ μου ταύτην τὴν προσευχήν, καὶ ὅστις τὸ ἐμὸν ἐπικαλέσεται ὄνομα, καὶ τὴν μνήμην ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ ἐκτελέσῃ, βοηθὸς αὐτῷ γενοῦ Κύριε, καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς αὐτόν, ἀλλ' ἐμπλησὼν αὐτόν παντὸς ἀγαθοῦ, καὶ δώρησαι αὐτῷ πλοῦσι τὰ ἐλέη σου· καὶ ὅστις ἀναγνώσῃ τὸ τῆς ἀθλήσεώς μου μαρτύριον, εὐλόγησον αὐτόν Κύριε, καὶ πᾶσαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ. Ἀπέλασον δὲ ἀποδίωξον διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ δούλου σου Μοδέστου ἀπὸ πάντων αὐτοῦ τῶν κτηνῶν παντοῖαν βλάβην καὶ νόσον. Ναὶ Δέσποτα ἐπίδε ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου ἐπὶ τὴν προσευχήν καὶ εὐλόγησον, καὶ πλήθυνον τὰ κτήνη αὐτοῦ, ὡς εὐλόγησας καὶ ἐπλήθυνας τὰ ποίμνια, Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, καὶ πάντων τῶν σὲ θεραπεύοντων, ὅτι εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΑΜΑΝΤΟΣ ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΚΤΗΝΗ

Ιδοὺ ἐγὼ ἁμαρτωλὸς καὶ ἐλάχιστος Μάμας ὑπάρχων ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἤμελλον τὰς ἐλάφους καὶ τυροὺς ποιῶν διένεμον τοῖς πένησι, καὶ διέτριβον ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ σπηλαίοις μέχρι τοῦ μαρτυρίου μου, ἐκεῖ οὖν ἐμοῦ διατρίβοντος προσήλθον Ἰωάννης καὶ Φιλόθεος παρακαλοῦντες καὶ λέγοντες, φθόνος τοῦ διαβόλου ἐπέπεσεν εἰς εἰς τὰ ποίμνια καὶ βουκόλια καὶ τελευτῶσι κακῶς καὶ δεόμεθά σου ἅγιε τοῦ Θεοῦ πρόσευξαι ὑπὲρ αὐτῶν, ἵνα ἰαθῶσιν ἀπὸ παντὸς κακοῦ εἰς μνημόσυνον τοῦ μετὰ ταῦτα χρόνου εἰς δόξαν Θεοῦ, ἐγὼ δὲ εἶπον αὐτοῖς, ἀδελφοί μου πνευματικοί, ἐγὼ ἁμαρ-

τωλὸς εἰμι, καὶ ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, αὐτοὶ δὲ ἐπέμενον παρακαλοῦντες με, καμφθεὶς πρὸς τὰς δεήσεις αὐτῶν προσευξάμενος τῷ Κυρίῳ εἶπον. Ἐπικαλούμεθά σε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὸν κατελθόντα ἐκ τῶν πατρικῶν κόλπων καὶ σαρκωθέντα ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῇ θελήσει δὲ σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπομείναντα, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξαναστάντα, καὶ ζῶν τῷ γένει τῶν βροτῶν χαρισάμενον, ὑπάκουσόν μου τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου Μάμαντος, καὶ ὅστις ἐστὶν ἐν ἀθυμίᾳ καὶ θλίψει πολλῇ, καὶ ἐπικαλέσῃτε τὸ ὄνομά σου Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ μνησθῇ τοῦ ὀνόματος τοῦ δούλου σου Μάμαντος μὴ ἐπέλθῃ ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτοῦ, ἢ τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν αὐτοῦ διαβολικὴ συμφορὰ ἢ ἄλλη τις νόσος.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ

Κύριε ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ τῷ λόγῳ σου συστησάμενος πάντα πρὸς σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, μὴ παρίδῃς τὴν δέησιν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ εὐτελοῦς δούλου σου, ἀλλ' ἐπάκουσόν μου φιλόφρονε Κύριε, καὶ ὅπου ἀναγνωσθῇ αὕτη μου ἡ προσευχή εἴτε εἰς ποίμνην, εἴτε εἰς βόας, καὶ ὅστις ἐπικαλέσῃται σε καὶ μνησθῇ τοῦ ὀνόματος τοῦ δούλου σου Μάμαντος μὴ ἐπέλθῃ ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτοῦ νόσος ἢ ἕτερος πειρασμός.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ

Κύριε καὶ Δέσποτα ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ πάσης κτίσεως καὶ πάσης πνοῆς ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ἐπικαλούμεθά ἵνα διὰ τὰ ἁπειρά σου ἐλέη παρίδῃς τὰ πλήθη τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ μὴ ἐπέλθῃ τις νόσος ἐπὶ τὰ ποίμνια ἡμῶν, ὅτι διὰ τὴν ἀφατόν σου φιλοφρονεῖς καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, καὶ ἐρρῶσω ἐκ τῆς πλάνης τοῦ διαβόλου καὶ ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτοῦ· σὲ γὰρ φρίττουσι καὶ τρέμουσι πᾶσαι αἱ ἐναντίαι δυνάμεις· σὲ ὑμνεῖ καὶ εὐλογεῖ πάντα τὰ ἐπουράνια τάγματα· σὲ καὶ ἡμεῖς ἐπικαλούμεθα τὸν μόνον εὐσπλαγχνον καὶ ἐλεήμονα Θεόν, κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ πρόσδεξαι τὴν ἀναξίαν ταύτην δέησιν, ἡμῶν, ὡς προσεδέξω Ἀβελ τὰ δῶρα· καὶ ἀποδίωξον ἀπὸ

τῆς ποιμένης ταύτης πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν, καὶ εὐλόγησον αὐτὴν ὡς εὐλόγησας Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Μωϋσὴν καὶ Ἀαρὼν καὶ Δαυὶδ, τῶν ἁγίων ποιμένων τὰ ποίμνια. Εὐδόκησον δὴ Κύριε ρυσθῆναι τὴν ποιμένην ταύτην ἀπὸ παντὸς νοσήματος ὁ κλίνας οὐρανοῦς, καὶ καταβάς ἐπὶ τῆς γῆς Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· εὐλόγησον τῆς ποιμένης τοῦ δούλου σου (δεῖνος) καὶ ἀποδώξον ἀπ' αὐτῆς πάντα τὰ ἐνεργήματα τοῦ διαβόλου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ

Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ παντοκράτωρ, ὁ ἀληθινὸς καὶ παντοδύναμος κτίστης καὶ Θεὸς παντὸς τοῦ κόσμου, ὁ μὴ παραβλέπων ψυχὰς δεόμενας, σοὶ προσπίπτομεν, καὶ σοὶ δεόμεθα καὶ παρακαλοῦμεν φιλάνθρωπε Κύριε, εὐλόγησον τὴν ποιμένην ταύτην ὡς εὐλόγησας τοῦ δούλου σου Ἰακώβ καὶ ἐπλήθυνας αὐτοῦ τὰ ποίμνια, αὐτὸς πλήθυνον καὶ τὴν ποιμένην ταύτην ἐν χιλιάσι καὶ μυριάσι, καὶ ρῦσαι αὐτὴν ἀπὸ παντὸς κακοῦ καὶ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ διαβόλου καὶ αὐρας θανατηφόρου, φρουρήσον αὐτὴν δι' ἀγγέλων ἁγίων σου, συντηρῶν καὶ φρουρῶν καὶ τὸν κεκτημένον δοῦλόν σου ἀσκανδάλιστον καὶ ἀνεπηρέαστον, ἀπολαμβάνων τὴν ὀφειλομένην εὐχαριστίαν ἐξ αὐτοῦ, χάριτι καὶ ἀκτιρμοῖς καὶ φιλάνθρωπιά τοῦ μονογενοῦς σου υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ σὸν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου πνεύματι, νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Τέλος τῶν εὐχῶν αὐτῶν.

ΕΥΧΑΙ

**Εἰς Ποίμνια, Ἑρίφια, Βουκολιά, Μελίσσια,
Χωράφια, Ἀμπέλια καὶ Κήπους.**

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν

Επικαλοῦμεθά σε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν κατελθόντα ἐκ τῶν Πατρικῶν κλῶπων, καὶ σαρκωθέντα ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας,

καθὼς ἠθέλησας, καὶ Σταυρόν, καὶ θάνατον ὑπομείναντα, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα, καὶ ζῶν τῷ κόσμῳ δωρησάμενον.

Επάκουσόν μου τοῦ δούλου σου τῇ ὥρᾳ ταύτῃ δεομένου σου. Ὅπως πρεσβεῖαις τῆς παναγίας Μητρὸς σου, καὶ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος, οὐ μὴ ἐπέλθῃ ἐπὶ τὴν ποιμένην ταύτην, μήτε ἐπὶ τούτων τῶν βοῶν διαβολικὴ τις συμφορά, ἢ ἄλλη τις νόσος. **Ναὶ** Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ τῷ λόγῳ σου συστησάμενος πάντα πρὸς σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, μὴ παρίδῃς τὴν δέησιν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου ἀλλ' ἐπάκουσόν μου φιλάνθρωπε Κύριε, καὶ ἀποδώξον ἀπὸ τῆς ποιμένης ταύτης, καὶ ἀγέλην τῶν βοῶν, πᾶν εἶδος ἀσθενείας καὶ οὐ μὴ ἐπέλθῃ αὐτῇ οἰαδήποτε νόσος οὐδέποτε, οὔτε πειρασμός, ἀλλὰ μενέτω σῶα, καὶ ὑγιής.

Ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ Παντοκράτωρ, ὁ ποιήσας τὸν ἥλιον εἰς φαῦσιν τῆς ἡμέρας, πρὸς σωτηρίαν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, σελήνην δὲ καὶ ἀστέρας πτεράμενος εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς νυκτός, πρὸς βοήθειαν ἡμῶν. Ἐπάκουσόν μου Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὸ ἀληθινὸν Ὄνομα ὁ Ὁδηγὸς καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Ἐπάκουσόν μου τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ ἀναξίου δούλου σου· καὶ ἔπου ἀναγνωσθῇ ἡ εὐτελής μου αὐτῇ προσευχή, οὐ μὴ εἰσέλθῃ ἐκεῖ πειρασμός ἢ ἄλλη τις συμφορά· καὶ ρῦσαι Κύριε τὴν ποιμένην τοῦ δούλου σου (δεῖνος) ἀπὸ πάσης περιεργείας τοῦ διαβόλου καὶ ἀπὸ κακῶν καὶ πονηρῶν καὶ κακοβούλων ἀνθρώπων. Δύτρωσαι ὁ Θεὸς τὰ ποίμνια καὶ βουκόλια τοῦ δούλου σου (δεῖνος) ἀπὸ πάσης ἐπερχομένης συμφορᾶς. Σὺ ὁ καταβιβάσας τροφήν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ χορτάσας τὸν λαὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ, διὰ τῆς σῆς φιλανθρωπίας. Αὐτὸς καὶ νῦν Δέσποτα, ἐπάκουσόν μου τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, ὁ ἐν τῇ παναχράντῳ παρθένῳ σαρκωθείς, καὶ ἐξ αὐτῆς γεννηθεὶς, καὶ γαλακτοτραφεὶς καὶ μητέρα σὺν αὐτῇ ἀναδείξας, ὁ καὶ τοῖς ἐκεῖ ἀγραυλοῦσι ποιμέσιν ἀγαλλίασιν τότε, καὶ εὐφροσύνην δεδωκώς. Αὐτὸς καὶ ἤδη εὐφρανὸν τὸν δοῦλόν σου (δεῖνα), καὶ ἴασαι τὴν ποιμένην αὐτοῦ καὶ βουκόλια, διὰ τῆς παναχράντου

σου Μητρός, καὶ τοῦ ἁγίου Μοδέστου Ἱεροσολύμων, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων. Ἐτι δὲ αὐτοῖς γάλα, πρὸς τροφήν, καὶ αὖξῃσιν τῶν τέκνων αὐτῶν καὶ ἡμῶν.

Ὅτι εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κτίστης καὶ δημιουργὸς τῶν ἀπάντων, ὁ διὰ τὴν πολλὴν σου ἀγαθότητα καταβάς ἐξ οὐρανοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ καταδεξάμενος γενέσθαι ἄνθρωπος ὡς οὖν ἐπίκουσας Ἰωανᾶ τοῦ προφήτου σου ἐν κοιλίᾳ ὄντος τοῦ κήτους. οὕτω καὶ νῦν ἐπάκουσον τὴν δέησιν ταύτην ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καὶ οἷα ποιμένη ἀναγνώσθῃ ἢ εὐτελὴς μου αὐτῇ προσευχῇ οὐ μὴ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῇ πειρασμὸς τις, ἀλλ' ἀοράτῳ δυνάμει σου βασανιζόμενος, ἀναχωρησάτω ἐξ αὐτῆς, ὃν καὶ διὰ τοῦ φρικτοῦ σου ὀνόματος, ἐπιτιμῶ αὐτόν λέγων· ὀρκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, πνεῦμα πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον, τὸ ἐπιβουλεύον καὶ ἀδικοῦν τὴν ποιμένην τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ (δεῖνος). Ὀρκίζω σε, ἵνα ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν μάνδραν ταύτην, ἀπὸ τὴν βοσκήν, ἀπὸ τὸ ποτόν, καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτῶν. **Ναὶ** Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπάκουσόν μου δεομένου τῆς σῆς ἀγαθότητος καὶ πρόσδεξαι τὴν δέησίν μου, καὶ φύλαξον τὴν ποιμένην ταύτην, καὶ τὰ ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς μέλλοντα γενέσθαι, καὶ εὐλόγησον αὐτὰ καὶ πλήθυνον αὐτὰ εἰς χιλιάδας χιλιάδων, ὡς ἐπλήθυνας διὰ Ἡλιοῦ τῆς χήρας τὸ ἄλευρον, καὶ Δέσποτα παρακαλοῦμεν σε, εὐλόγησον τὴν ποιμένην ταύτην, καὶ πλήθυνον, καὶ αὖξῃσον αὐτὴν ἐν χιλιάσι καὶ μυριάσιν. Ἀποδώξον ἐξ αὐτῆς πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν διὰ τὸ ἅγιόν σου Ὄνομα.

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Δέσποτα πολυέλεε Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐλεήμων καὶ πανάγαθος ὁ ἐξουσίαν ἔχων πάσης κτίσεως, σοῦ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν ὡς εὐλόγησας καὶ ἐπλήθυνας τὰ ποίμνια τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ οὕτω καὶ νῦν εὐλόγησον καὶ τὴν ποιμένην ταύτην, καὶ βουκόλια τοῦ δούλου σου (δεῖνος), καὶ πλήθυνον αὐτὰ

εἰς χιλιάδας, καὶ μυριάδας, καὶ ρῦσαι αὐτά, ἐκ τε τῆς δυναστείας τοῦ διαβόλου, καὶ τῶν ἀλλοφύλων καὶ πάσης ἐπιβουλῆς ἐρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ ἄβρας θανατικῆς καὶ λοιμικῆς νόσου. Ὅπως διὰ τῆς σῆς ἀντιλήψεως, ἀποδώσωσιν ἡμῖν τὸ γάλα.

Ναὶ Κύριε ἐπάκουσόν μου τοῦ οἰκτροῦ δεομένου σου πρεσβελαῖς τῆς ἀγνῆς γενησάσης σε, καὶ τῶν ἁγίων Μοδέστου Ἱεροσολύμων, Πολυκάρπου Σμύρνης, Μάμαντος καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων.

Ὅτι σὸν τὸ κράτος, καὶ σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ ἑτέρα τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μοδέστου Ἱεροσολύμων, λεγομένη εἰς βλάβην Βοῶν, Ἰππων, ὄνων, Ἡμιόνων, Προβάτων, Αἰγῶν καὶ Μελισσῶν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐλεήμων καὶ πανάγαθος, ὁ πᾶσαν τὴν νοητὴν καὶ αἰσθητὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας ὁ τοὺς οἰκτιρμοὺς σου ἐκχέων ἐπὶ πάντα τὰ ὑπὸ σοῦ δημιουργηθέντα ὁ διὰ τῆς παναγάθου προνοίας σου, πάντα προνοῶν καὶ πάντων κηδόμενος τῶν κτισμάτων σου. Ἀὐλῶν, ὕλικῶν, λογικῶν, ἀλόγων, ἐμφύχων ἀψύχων ἀπὸ τῶν πρώτων ἕως τῶν ἐσχάτων οὐδὲ γὰρ ἀπρονόητον, οὐδὲ ἡμηλημένον παρὰ σοὶ τῷ ποιητῇ καὶ προνοητῇ τοῦ παντός. Σὺ γὰρ εἰ ὁ ἀνοίγων τὴν χεῖρά σου, καὶ ἐμπιπλὼν πᾶν ζῶον εὐδοκίας. Σὺ εἰ ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι καὶ χλόην, ἕνεκα τῆς δουλείας τῶν ἀνθρώπων. Σὺ εἰ ὁ διὰ τῆς ἐνσάρκου σου οἰκονομίας καταργήσας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου τοῦτέστι τὸν Διάβολον, καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου θανατώσας τὸν θάνατον. Σὺ εἰ ὁ πάλαι τὰς τῶν ζῴων ἀγέλας τοῦ Ἰσραὴλ ἀνωτέρας φυλάξας τῆς θανατηφόρου πληγῆς τῶν πρωτοτόκων ζῴων τῶν Αἰγυπτίων. Σὺ εἰ ὁ καὶ δι' ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου δούλου σου, τὸν μὲν ὄφιν θανατώσας, καὶ τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος ἑαυτοῦ διαφθείραντα· τὰ δὲ ἐξ αὐτῆς πίνοντα ζῶα καὶ νεκροθέντα, τῇ ζωοποιῷ δυνάμει σου ἀναστήσας

τὸν δὲ εἰς τοῦτο συνεργήσαντα δαίμονα, ἐμφανῆ γενέσθαι παρασκευάσας, ὑμνούντα, μηδέποτε προσεγγίσει τολμήσαι, ὅπου ἂν ἐπικληθῇ τὸ ταπεινὸν ἐμοῦ ὄνομα. Σοῦ τοίνυν δέομαι Δέσποτα πανάγαθε καὶ ποιητὰ τοῦ παντός, καὶ σὲ ἱκετεύω τὸν τῆς ζωῆς πάσης αἴτιον. Ἐπάκουσόν ταύτης μου τῆς δεήσεως, καὶ ἀπέλησον πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθένειαν καὶ βλάβην ἀπὸ βοῶν, ἱππων ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων. αἰγῶν, μελισσῶν καὶ τῶν λοιπῶν ζῴων, τῶν εἰς χρεῖαν ὄντων τῆς ζωῆς τῶν δούλων σου τῶν ἐπικαλουμένων σὲ τὸν δοτῆρα πάντων τῶν ἀγαθῶν, καὶ τὸ ἐμὸν ὄνομα. Καὶ ὁδὸς Κύριε πᾶσι τοῖς τὴν ἐμὴν μνήμην ἐπιτελοῦσι, καὶ μετὰ πίστεως προστρέχουσι τοῖς λειψάνοις μου· εἰρήνην σταθεράν, πληθυσμὸν ζώων, ἀφθονίαν σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου, καὶ ἐπὶ πᾶσιν, ἀφесιν ἁμαρτιῶν, σωματικῶν ὑγείαν καὶ τὴν τῶν ψυχῶν αἰώνιον σωτηρίαν.

Ναὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τοῖς ἰδίῳις σπλάχνοις ἐπικαμπτόμενος, οἰκτεῖρον τὰ πάσχοντα ζῷα, τῇ δρεπάνῃ τοῦ θανάτου ἀγγελῆδόν θεριζόμενα· καὶ ὡς λόγον μὴ ἔχοντα, μόνους τοὺς μυκηθμοὺς καὶ ταῖς γοεραῖς καὶ ἀνάνθρωποις φωναῖς, τὸ πάθος καὶ τὴν ὀδύνην αὐτῶν ἐλεεινῆς ἐξαγγέλλοντα, ὥστε καὶ τοὺς λογικοὺς εἰς συμπάθειαν ταύτην ἔλκεσθαι. Εἰ γὰρ δίκαιος οἰκτεῖρήσῃ ψυχὰς κτηνῶν αὐτοῦ, κατὰ τὸ γεγραμμένον, πῶς οὐκ οἰκτερήσεις ταῦτα σύ, ὁ τούτων ποιητὴς καὶ προνοητής; Σὺ γὰρ εὐσπλαγχνε καὶ τῶν ἐν τῇ Κιβωτῇ ζώων ἐμνήσθης ὑπὸ τῆς οἰκείας χρηστότητος καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου νικώμενος, ἵνα διὰ τῆς εὐεξίας καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν βοῶν καὶ τῶν λοιπῶν τετραπόδων ζώων καλλιεργεῖται μὲν ἡ γῆ, αὐξάνουσι δὲ οἱ καρποί, καὶ ἀφθόνως οἱ δοῦλοί σου, οἱ ἐπικεκλημένοι τὸ ὄνομά σου, ἀπολαύωσι τῶν ἰδίων γεωργικῶν, ἐκ τούτων δὲ πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες, περισσεύουσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ δοξάζωσι μὲν σὲ τὸν χορηγὸν παντός ἀγαθοῦ τιμῶσι δὲ καμὲ τὸν σὸν δούλον ἱκέτην θερμότητον τῆς Παντοκρατορικῆς Βασιλείας σου.

Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΕΙΣ ΜΕΛΙΣΣΙΑ

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐξουσίαν ἔχων πάσης κτίσεως, σοῦ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν ὁ εὐλογήσας τὰς εἰσόδους τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, αὐτὸς εὐλόγησον καὶ πληθύνον τὰ Μελίσσια τοῦ δούλου σου (δεῖνος) καὶ φύλαξον καὶ ἐνδυνάμωσον αὐτὰ ἀπὸ ὀφθαλμῶν πονηρῶν καὶ γλώσσης κακῆς, τῆς λαλοῦσης πονηρὰ κατὰ τῶν Μελισσίων τούτων, καὶ φύλαξον ἀπὸ παντὸς πειρασμοῦ καὶ ἀπὸ πᾶσαν ἐνέργειαν τοῦ Διαδόλου ἀπ' αὐτῶν. Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία εἰς τοὺς αἰῶνας, Ἀμήν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἡ ἀρραγὴς πέτρα καὶ θεμέλιος ἰσχυρός, διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναχράντου σου Μητρὸς καὶ τῶν Ἁγίων Λαυρεντίου, Κοδράτου, Μοδέστου, Ἀγαπίου, Τεσσαράκοντα Μαρτύρων καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων.

Επάκουσόν μου τοῦ ἁμαρτωλοῦ τῇ ὥρᾳ ταύτῃ δεομένου σου καὶ διαφύλαξον τὰ παρόντα Μελίσσια ἀπὸ πάντων τῶν Ἑρπετῶν καὶ ἀπὸ τῶν πονηρῶν Μυράκων καὶ Σρικῶν καὶ τῆς Ἀκρωτηρίας καὶ Καμίσεως, ἀπὸ τε γλωσσῶν κακῶν καὶ ὀφθαλμῶν πονηρῶν καὶ πάσης συνεργείας τοῦ Διαδόλου, ὡσαύτως καὶ ἀπὸ τῶν Μυράκων· ἵνα ἀβλαβῇ διαιτώμενα, πολλαπλάσιον ἀποδώσωσι τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐν παντὶ καιρῷ, εἰς δοξολογίας φωταγωγίαν τοῦ Ἁγίου σου Ὁνόματος.

Ναὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῶ Σταυροῦ σου, τῶν Ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων.

Οτι σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σὺ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἄει καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Τέλος τῆς Ἀκολουθίας καὶ τῷ Θεῷ Δόξα.

Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΗΣ ΜΟΔΕΣΤΟΣ